

ши, който бѣше възприелъ една все пакъ доста закржглена България следъ преговоритѣ съ Игнатиева въ Виена, намѣри се за най-целесходно тая нежелана личностъ да не смущава съ пристѣтствието си високия ареопагъ въ Берлинъ. Изразъ на съкровеното желание на всички даде самъ императоръ Вилхелмъ I въ едно саморжчно писмо до Александра II, и графъ Игнатиевъ, „по болестъ“, защото, както се изразява германския посланикъ Швайницъ, „страдалъ отъ българска треска“, остана въ Петроградъ.

И така безъ церемонии, заедно съ залѣзване звѣздата на гр. Игнатиева, биде екзекутирано въ Берлинъ и неговото творение—величавата сграда на Санъ-Стефанска България...

Въ всѣки случай българския народъ дължи данъ на вѣчна признателностъ на свѣтлия лисъ на графъ Игнатиева, името на когото ще пребжде написано съ златни букви въ скрижалитѣ на българската история.

Д-ръ Ст. Даневъ,